BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LV ■ NÚM. 2 | 11 de gener de 2026 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

Junts, de la mà, cap a la vida

Estimats amics i amigues:

Amb la festa del Baptisme del Senyor tanquem el temps de Nadal i obrim, de bat a bat, l'anomenat temps ordinari. Un temps que no té res de comú quan es viu des de la fe; és una collita d'amor i confiança, un estat curull de plenitud per a recordar qui som, què estem disposats a lliurar i des d'on brolla el vent que encoratja els nostres passos.

Al Riu Jordà, el Senyor s'endinsa en les aigües per a submergir-se en les profunditats de la nostra humanitat. I aquí, en aquest gest humil i, alhora, lluminós, s'obren els cels i ressona la veu que tot ho perfecciona: «Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut» (*Mc* 1, 11). Una promesa que travessa els solcs del temps i el pas de la història fins a nosaltres, perquè en el nostre Baptisme Déu pronuncia aquestes mateixes paraules que, encara que en un sentit divers, van carregades d'amor: ets el meu fill, ets la meva filla, i t'estimo.

Aquesta és la nostra identitat més profunda, el signe viu de qui som; perquè abans que qualsevol tasca, càrrec o responsabilitat, som fills de Déu i membres d'una Església que té nom de Sínode i camina de la mà del Senyor.

La sinodalitat brolla del Baptisme, perquè ens transforma en un sol Cos i en una sola carn en Crist, en un poble que marxa unit, al mateix pas, en comunió. Ell es posa al davant obrint el camí, al costat sostenint el pas i al darrere cuidant-nos si comencem a defallir.

L'Evangeli només té sentit si s'anuncia des de la comunió. I aquesta és la crida que el Senyor ens fa avui a través d'aquesta celebració baptismal que ens fa deixebles i missioners, convidant-nos a deixar de sentir-nos orfes per a saber-nos germans. Siguem deixebles que escolten, que aprenen i que es deixen transformar, per a convertir-nos en missioners que no poden guardar per a si l'alegria rebuda: «L'alegria de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús» (*Evangelii gaudium,* 1). I quan falta aquest goig, alguna cosa del Baptisme potser ha quedat adormida.

Aquest temps ordinari ens convida a desvetllar aquesta gràcia salvífica de romandre en l'alegria, vivint el quotidià amb fondària, amb una esperança que s'escampi en els ulls dels qui ens miren i amb una tendresa que no s'aprèn en els llibres, sinó en el tracte compassiu amb Déu i els germans. Un batejat no passa per la història de puntetes: la transforma, sortint a l'encontre del qui sofreix, del qui dubta, del qui s'ha cansat d'esperar. I ho fa per acompanyar, per estar, per a estimar.

Que aquest temps ens retorni la memòria agraïda del nostre Baptisme i que, agafats de la mà del Senyor, avancem junts sense mai cansar-nos, amb la certesa que no caminem cap al no-res, sinó cap a la Vida.

† Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Existència i Llibertat

Quan venim aquí, a la Terra, passem a viure sotmesos a les lleis que estan establertes per ser-hi. Les lleis bàsiques són les de la Natura, de les quals no ens en podem desempallegar. Després tenim les lleis pròpies que estableixen les condicions per estar vius, aquestes són fixes i permanentment estables. També prenem consciència que, a part d'éssers vius, som humans. I quan aprofundim aquesta condició ens adonem que ser creatura humana comporta combinar aquests dos grans ingredients: Existència i Llibertat. Déu, font de l'Existència i de la Llibertat, ens permet tenir aquests dos ingredients a la Terra. Existim i som lliures. Tant una com l'altra són difícils de detectar-les perquè estan ocultes en els seus succedanis.

L'Existència està camuflada en la vida. Ens pensem que existir és viure, però abans que la vida tenim l'Existència quan Déu ens manté estimant-nos en el seu si fins que li demanem que ens permeti tenir una vida. Déu ens dona una vida i, cofois, ens l'anem a gastar. La vida s'acaba, l'Existència la recupera Déu, perquè és seva.

La Llibertat, també ens la regala Déu. La primera cosa per la qual fem servir la Llibertat és per anar-li a demanar que volem l'Existència per a nosaltres i que volem viure independents d'Ell. La Llibertat està camuflada en el lliure albir, és a dir en poder decidir el que vulguem. La definició és més complexa: la hipotètica capacitat dels agents racionals de poder exercir control sobre les seves accions.

Encara que sembli mentida, però l'anhel que tenim de llibertat no deixa de ser una quimera. Ja des de nens, però sobretot quan despertem en joventut, comencem un camí que ens pensem que ens portarà llibertat. Anem desplegant la nostra vida obtenint nivells i quotes de llibertat. En un primer moment en un àmbit petit, una llibertat limitada, més aviat en mans dels que són responsables de nosaltres i de mica en mica essent responsables de nosaltres mateixos.

Teòricament la llibertat és gratuïta, la tenim regalada com a condició quan ens entenem creats per Déu. Però el seu exercici real és una conquesta personal. Una autèntica batalla, sovint contra nosaltres mateixos, que ens mantindrà sempre en lluita per ser lliures, de tots i de tot. Proposem-nos mantenir els nostres principis, valors i ideals i serà el primer pas per ser lliures.

Mn. Valentí Alonso i Roig

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

Juntos, de la mano, hacia la vida

Estimados amigos y amigas:

Con la fiesta del Bautismo del Señor cerramos el tiempo de Navidad y abrimos, de par en par, el llamado tiempo ordinario. Un tiempo que nada tiene de común cuando se vive desde la fe; es una cosecha de amor y confianza, un estado colmado de plenitud para recordar quiénes somos, qué estamos dispuestos a entregar y desde dónde brota el viento que alienta nuestros pasos.

En el Río Jordán, el Señor se adentra en las aguas para sumergirse en las profundidades de nuestra humanidad. Y ahí, en este gesto humilde y, a la vez, luminoso, se abren los cielos y resuena la voz que todo lo perfecciona: «Tú eres mi Hijo amado, en ti me complazco» (*Mc* 1,11). Una promesa que atraviesa los surcos del tiempo y el paso de la historia hasta alcanzarnos a nosotros, pues en nuestro Bautismo Dios pronuncia estas mismas palabras que, aunque en un sentido diverso, van cargadas de amor: eres mi hijo, eres mi hija, y te amo.

Esta es nuestra identidad más profunda, el signo vivo de quienes somos; porque antes que cualquier tarea, cargo o responsabilidad, somos hijos de Dios y miembros de una Iglesia que tiene nombre de Sínodo y camina de la mano del Señor. La sinodalidad brota del Bautismo, porque nos transforma en un solo Cuerpo y en una sola carne en Cristo, en un pueblo que marcha unido, al mismo paso, en comunión. Él se pone delante abriendo la calzada, al lado sosteniendo el paso y detrás cuidándonos si comenzamos a desfallecer.

El Evangelio solo tiene sentido si se anuncia desde la comunión. Y esta es la llamada que el Señor nos hace hoy a través de esta celebración bautismal que nos hace discípulos y misioneros, invitándonos a dejar de sentirnos huérfanos para sabernos hermanos. Seamos discípulos que escuchan, que aprenden y que se dejan transformar, para convertirnos en misioneros que no pueden guardar para sí la alegría recibida: «La alegría del Evangelio llena el corazón y la vida entera de los que se encuentran con Jesús» (*Evangelii gaudium*, 1). Y cuando falta ese gozo, algo del Bautismo quizá ha quedado dormido.

Este tiempo ordinario nos invita a despertar esa gracia salvífica de permanecer en la alegría, viviendo lo cotidiano con hondura, con una esperanza que se esparza en los ojos de quienes nos miran y con una ternura que no se aprende en los libros, sino en el trato compasivo con Dios y los hermanos. Un bautizado no pasa por la historia de puntillas: la transforma, saliendo al encuentro del que sufre, del que duda, del que se ha cansado de esperar. Y lo hace para acompañar, para estar, para amar.

Que este tiempo nos devuelva la memoria agradecida de nuestro Bautismo y que, tomados de la mano del Señor, avancemos juntos sin jamás cansarnos, con la certeza de que no caminamos hacia la nada, sino hacia la Vida.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Obispo de Tortosa

Jubileu diocesà de la Vida Consagrada a Tortosa

Religioses de diferents carismes, monges contemplatives i candidates a verges consagrades, acompanyades pel Sr. Bisbe Sergi Gordo, el vicari general Mn. Joan Guerola, el delegat diocesà de Vida Consagrada Mn. Josep M. García, els canonges Mn. José M. Membrado i Mn. Pascual Centelles, el sacerdot operari Mn. José Ayllón, i el delegat diocesà del Jubileu Sr. Joaquim Amaré, ens trobàrem el passat 5 de desembre, com a pelegrins d'esperança, per compartir la celebració de la vida consagrada.

Ens congregàrem al pati del Palau Episcopal i, després de la lectura de l'Evangeli, vàrem pelegrinar fins a la catedral accedint-hi per la porta central, símbol de la porta santa de Roma. A l'altar de la Mare de Déu de la Cinta vàrem celebrar l'Eucaristia, acompanyats per alguns laics i laiques i presidida pel Sr. Bisbe, que va iniciar la seva homilia recordant els religiosos que, per diversos motius, no havien pogut acudir a la trobada. El Sr. Bisbe ens va recordar que la vida consagrada és un regal per a l'Església, «una finestra oberta per on entra aire pur, una finestra per la qual entra llum, una finestra que ens recorda que Déu continua actuant, cridant, sostenint...». Amb el comentari de l'Evangeli del dia (la curació dels cecs de naixement) ens va animar a llegir la crida a la vocació com «un moviment profund del cor que demana resposta». Com a conclusió, ens va animar a continuar creient, confiant, estimant, caminant... renovant el nostre sí, tornant al primer amor: Jesús.

Abans d'acabar l'Eucaristia ens va adreçar unes paraules Mn. Josep M. García invitant-nos a la següent Jornada de Vida Consagrada que tindrà lloc el dia 31 de gener al monestir de les Monges Mínimes a Móra d'Ebre.

La trobada jubilar, que va estar marcada per l'agraïment i l'alegria de «caminar junts plens d'esperança», va acabar compartint un piscolabis en un saló del Palau Episcopal.

Ma. Cristina Martínez, stj

Gràcies pels vint-i-cinc anys de l'orgue de Flix

El passat diumenge dia 7 de desembre, a les 18.30 h, l'església de Flix va acollir un concert amb motiu d'agrair a les 11 persones que fa vint-i-cinc anys van construir un orgue de tubs.

Si l'abril de 2000 es va fer la benedicció de l'òrgan, ara després de vint-i-cinc anys s'està fent una restauració i, al mateix temps, un reconeixement a les 11 persones que van dedicar cinc anys a la seva construcció.

El nostre bisbe fou present en aquest concert cantant, l'Orfeó de Flix, peces religioses del director Josep Vila i Casañas.

Una tarda de bona música i de reconeixement.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Flix

Benicarló celebra la Inmaculada Concepción con la tradicional «despertà» y el rosario de la aurora

Las calles de Benicarló se llenaron el día 8 de diciembre de música, cánticos y oraciones para celebrar la solemnidad de la Inmaculada Concepción de María. La «despertà» y el rosario de la aurora, así como los actos religiosos de los días precedentes, contaron con una notable participación. Una muestra que la devoción mariana y las manifestaciones de piedad popular siguen muy vivas en esta localidad del Baix Maestrat.

La jornada empezó muy pronto, a las 7 horas, con la tradicional «despertà» de la Virgen María. Siguiendo la antigua costumbre, un grupo de fieles de todas las edades salieron de la plaza de Sant Bartomeu para hacer un recorrido por el casco urbano. Acompañados de un grupo de músicos, fueron parando en varios puntos para formar corrillos y bailar al sonido de canciones dedicadas a la Virgen María.

El acto culminó en la plaza de la iglesia, donde se hizo el último baile. Un poco más tarde, empezó el rosario de la aurora. A continuación, el padre Juan Andrés celebró la Eucaristía.

Por otro lado, en la víspera de la festividad, el templo de Santa María del Mar acogió la vigilia de la Inmaculada, organizada por los jóvenes de las tres parroquias de Benicarló (Sant Bartomeu, Sant Pere y Santa Maria).

Manuel Ferrer

AGENDA

Diumenge 18, TV2, a les 10.30 h, Missa.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [1S 1,1-8 / Sl 115 / Mc 1,14-20]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazarí, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí.

13. ■ **Dimarts** [1S 1,9-20 / Sl: 1S 2 / Mc 1,21b-28]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església; sant Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. ■ **Dimecres** [1S 3,1-10.19-20 / Sl 39 / Mc 1,29-39]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. V aC); santa Macrina.

15. ■ **Dijous** [1S 4,1-11 / Sl 43 / Mc 1,40-45]. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. IV); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI); sants Habacuc (s. VII aC) i Miquees (s. VIII aC), profetes.

16. ■ **Divendres** [1S 8,4-7.10-22a / Sl 88 / Mc 2,1-12]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309), prev. franciscà i mr.

17. □ **Dissabte** [1S 9,1-4.10b.17-19;10,1a / Sl 20 / Mc 2,13-17]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ **Diumenge vinent,** II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 49,3.5-6 / Sl 39 / 1Co 1,1-3 / Jo 1,29-34]. Sant Ildefons, bisbe; Sant Jaume Hilari Barbal i Cosín, rel. i mr.; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.

Baptisme del Senyor (A)

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meva ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

»Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R.

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / hi seu el Senyor, rei per sempre. R.

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova feliç: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

»Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 3,13-17)

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Soc jo el qui necessito que tu emategis. Com és que tu vens a mi?» Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer.» Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

Lectura del libro de Isaías (Is 42,1-4.6-7)

Esto dice el Señor: «Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, en quien me complazco. He puesto mi espíritu sobre él, manifestará la justicia a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, la mecha vacilante no la apagará. Manifestará la justicia con verdad. No vacilará ni se quebrará, hasta implantar la justicia en el país. En su ley esperan las islas.

»Yo, el Señor, te he llamado en mi justicia, te cogí de la mano, te formé e hice de ti alianza de un pueblo y luz de las naciones, para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la cárcel, de la prisión a los que habitan en tinieblas».

Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R.

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R.

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo, un grito unánime: «¡Gloria!». / El Señor se sienta sobre las aguas del diluvio, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Ahora comprendo con toda verdad que Dios no hace acepción de personas, sino que acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envió su palabra a los hijos de Israel, anunciando la Buena Nueva de la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

»Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él».

Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 3,13-17)

En aquel tiempo, vino Jesús desde Galilea al Jordán y se presentó a Juan para que lo bautizara. Pero Juan intentaba disuadirlo diciéndole: «Soy yo el que necesito que tú me bautices, ¿y tú acudes a mí?».

Jesús le contestó: «Déjalo ahora. Conviene que así cumplamos toda justicia». Entonces Juan se lo permitió. Apenas se bautizó Jesús, salió del agua; se abrieron los cielos y vio que el Espíritu de Dios bajaba como una paloma y se posaba sobre él. Y vino una voz de los cielos que decía: «Este es mi Hijo amado, en quien me complazco».

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill, el meu estimat»

Potser pot estranyar que Jesús es faci batejar per Joan (és el que celebrem avui); però ja sabem que el baptisme de Joan no perdonava cap pecat i Jesús, que no té cap pecat, el que vol fer és justament sentir-se solidari del pecat de tot el poble d'Israel. Però el baptisme té un sentit més profund. En primer lloc escoltem la paraula del Pare: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut*. Aquell home, aparentment ben igual a qualsevol altre, és en realitat el mateix Fill de Déu, absolutament innocent, però que ha vingut a acompanyar-nos en el nostre camí de conversió, a mostrar que no s'allunya dels qui som pecadors. Jesús és el gran model per a tots nosaltres que som també fills. Joan s'adona de la categoria de Jesús i li diu justament: *Soc jo el qui necessito que tu emategis*. Però Jesús li recorda: *Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer*, literalment «complir tota justícia». És a dir, ara cal fer el que és just. I així Jesús, obedient a la voluntat de Déu, passa a ser un model i un exemple pels cristians. Fixem-nos que diu «tota» justícia, tot el que Déu ens demana. El baptisme de Jesús és el primer acte de la seva vida pública. I així veiem com ell ja des del començament és obedient al Pare. Això és el que cal fer. Pere, a la segona lectura resumeix la seva vida dient: *Jesús passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els que estaven sobre la dominació del diable, perquè Déu era amb ell*. Fer el bé i lluitar contra tota mena de mal. I Isaïes subratlla: *No crida, no alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla. T'he configurat per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats per alliberar els qui vivien en la fosca*. Hom subratlla la presència de l'Esperit en Jesús: *L'Esperit de Déu baixava i venia cap a ell*... i Isaïes diu: *He posat en ell el meu Esperit*. Jesús ple de l'Esperit Sant és el gran model per tots nosaltres: els qui som també fills hem de seguir l'exemple del Fill, actuar com va obrar ell.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.